

Reisverslag van een onvergetelijke tocht door misschien wel het mooiste gedeelte van de USA door Willy van Lochem.

Een reis van 24 oktober tot 15 november 2009 door zeven staten van dit grote land met elk een eigen identiteit: Florida, South Carolina, Georgia, Tennessee, Mississippi, Louisiana, Alabama.

In deze periode is het risico van "hurricanes" te verwaarlozen, zij het dat een nasleep van de orkaan 'Ida' ons in Clearwater trof.

Algemene indrukken:

Ondanks vele eerder gemaakte oriëntatierizen is het opvallend hoe onbeschrijfelijk groot de Verenigde Staten van Amerika zijn. Ze beschikken over een uitstekend wegennet - we maakten voornamelijk gebruik van secundaire wegen - en een steeds wisselend, veelal bijzonder landschap. Een uitzondering vormt de landtong van Florida met een aaneenschakeling van winkelcentra en fastfoodconcentraties.

Rond de steden zijn vaak ontsierende en schreeuwende fast food centra met de ook in ons land bekende, maar ook minder bekende outlets!

De bezochte staten hebben geen eetcultuur: iedereen heeft haast en eet veel zogenaamd junkfood en lest de dorst al lopend uit grote bekers met name Coca-Cola en dergelijke, veelal aangelengd met heel veel ijs. 10% minder ijsklontjes zou al een aanzienlijke energie besparing opleveren. Het is niet verbazingwekkend dat veel mensen - blank en zwart - lijden aan overgewicht ongeacht de 'fitness cultus'.

In de meeste restaurants en bars staan vele televisies tegelijk op verschillende zenders knetterhard aan om baseball- of rugbywedstrijden te kunnen volgen.

Aan het rookverbod wordt zeer streng de hand gehouden!

Ondanks de enorme afvalbergen, dat alleen al het eten van fast food met zich meebrengt, is er van vervuiling op de straten geen sprake. Zelfs de paarden, die in de steden de koetsjes trekken, hebben "drollenvangers" achter zich hangen.

Bijzonder vonden we de zogenaamde mobile homes die worden verkocht als vaste huisvesting, de campers waarachter aan een soort trekhaak grote SUV's hangen en natuurlijk de prachtig opgepoetste trucks met grote zilveren bumpers en dito uitlaatpijpen.

In gesprekken met Amerikanen is hun eerste vraag veelal: 'Waar kom je vandaan?' en vervolgens: "Hoe staat het met de recessie in Europa?". Op onze reis kwamen we nauwelijks Europeanen tegen, laat staan Nederlanders. Overigens is het duidelijk te zien dat het in Amerika niet best gaat: veel panden staan leeg en auto's zijn er te kust en te keur te koop.

Reisvoorbereiding:

Oriëntatie op internet was primair het vertrekpunt en de reisgids "Zuidoost USA" geschreven door Horst Schmidt-Brümmer en uitgegeven bij Lannoo bleek van onschatbare waarde.

Na consultatie van een aantal in Amerika reizen gespecialiseerde touroperators, bleek dat deze reis alleen in eigen regie kon worden uitgewerkt.

Er moet echter wel worden aangetekend, dat de boekingen van een groot aantal hotels tot stand zijn gekomen, dankzij de medewerking van Grand Hotel Huis ter Duin voor de 'Preferred hotels' en American Express, die de boekingen voor de overige hotels en de autohuur regelde. Bij dit laatste blijkt een "Hertz #1 Club Gold Member card" extra gemakkelijk te zijn. Een prettige bijkomstigheid is dat het navigatiesysteem in de auto ook in het Nederlands te beluisteren was.

De periode van deze reis was in principe een ideale periode, qua weer (nazomer).

Zaterdag 24 oktober - Orlando Florida

Na een vertraging van ruim 3 uur - ons Martinair vliegtuig had met een computerstoring te kampen - kwamen we om vijf uur 's morgens in Orlando aan. Het 'Crown Plaza Hotel Orlando' vlakbij het vliegveld is een prima hotel, niet bijzonder, maar voor een nachtje zeer geschikt.

Zondag 25 oktober - Savannah Georgia

Op tijd naar Hertz om de auto op te halen. Het werd een Toyota Camry, zo goed als nieuw, mooi blauw, niets mis mee. Wat vooral zo fijn is, is dat de GPS ook Nederlands spreekt, dat scheelt in hectische verkeerssituaties een stuk. Op weg naar Savannah, het einddoel van deze dag, stopten we als eerste op het rustige **Jekyll Island** een mengeling van woest en weelderig. Het prachtige eiland is nadrukkelijk ingericht voor wandelaars en fietsers. Vooral het clubhuis van de Jekyll Island Club uit 1886 is indrukwekkend. Het werd gebouwd als clubhuis voor zeer vermogende mensen; de leden van de club hadden in die tijd een zesde van het hele wereldvermogen in bezit. William Rockefeller, Joseph Pulitzer, Vincent Astor, William Vanderbilt en Frank Henry Goodyear zijn zomaar een paar namen van de leden. De cottages, die zij zonder protserige pracht en praal rond het clubhuis bouwden, zijn nog steeds te bewonderen. Op dit eiland maakten we voor het eerst kennis met bomen met lange baarden. De op lange baarden lijkende plant heet Spaans mos, leeft van de lucht en brengt de bomen geen schade toe. Gedurende onze hele reis werden we geconfronteerd met de meest grillige uitwassen van deze plant.

In **Brunswick** (afgeleid van Braunschweig) reden we eerst naar het Shrimp Dock waar een aantal kotters te bewonderen is. Aan de noordkant van het stadje is een monument in de vorm van een onderzeeër opgericht voor de gevallen mariniers die in de Tweede Wereldoorlog vochten.

Onderweg passeerden we moerasgebieden en cipressenwouden.

Ons hotel in Savannah 'Mansion on Forsyth Park' ligt zoals de naam al zegt aan een groot park waar joggers en wandelaars de hele dag in de weer zijn. Het is een luxueus hotel met torentjes, vriendelijke personeel en mooie kamers.

Maandag 26 oktober - Charleston South Carolina

Om negen uur aan onze rondwandeling door **Savannah** begonnen. Het is een bijzondere plaats met veel groen, 22 pleinen, ook wel woonkamers genoemd, die omringd zijn door statige villa's. In het historisch centrum stammen de meeste huizen nog uit de 18^e eeuw. Ze zijn onder toezicht van de Historic Savannah Foundation gerestaureerd. De meeste zijn van hout en voorzien van een veranda met de onvermijdelijke schommelstoel. Aan de wat chiquere huizen zijn veel ambachtelijke details te ontdekken zoals fraai uitgewerkte siersmeedijzeren hekwerken met motieven van verliefde vogelpaartjes, pelikanen en ananassen. We zagen zelfs een regenpijp die eindigde in de vorm van een vis. Je kunt aan alles zien dat de mensen trots zijn op hun bezit.

Door de schoonheid van de stad strijken er ook veel filmploegen neer die de mooie entourage gebruiken als decor voor hun films.

In de haven van de stad zijn de oude schoepenboten nog in gebruik voor rond- en dinervaarten.

Weetjes:

- Op de hoek van 'Troup Square' staat een baptistenkerkje waar volgens de overlevering het wijsje van 'Jingle Bells' werd bedacht.
- De kleine stenen opstapjes langs de rand van de weg dienden in vervlogen tijden als opstapje voor de koets.

In de middag gaan we op weg naar Charleston. Als eerste stop belanden we in de regen in Beaufort een klein plaatsje, dat in de 18^e eeuw na Charleston de belangrijkste haven van het Zuiden was. Er staan prachtige, deftige aan het wad gelegen huizen. Beaufort straalt een bepaalde 'chic' uit en wordt door de inwoners dan ook graag 'Beaufort by the Sea' genoemd.

In de regen bereiken we het 'Charleston Place Hotel' in het hartje van Charleston.

In dit prachtige hotel met een eigen luxe winkelpassage en een aantal restaurants, stellen ze alles in het werk stellen om het de gasten naar de zin te maken.

Als platinum cardhouders van American Express kregen we een upgrade van een 'double bed room' naar een 'junior suite' met kingsize bed, een voucher voor een flinke dinerkorting en een fles wijn op de kamer. De dames van de housekeeping deden alles om ons verblijf zo comfortabel mogelijk te maken.'s Avonds aten we smakelijk in het prachtige restaurant van het hotel met begeleiding van een goede jazz band.

Dinsdag 27 oktober – Atlanta Georgia

In de morgen met vier Amerikanen en twee zure Zwitsers een stadsrondtour gemaakt.

Charleston, een stad met een rijke geschiedenis, is net een openlucht museum met huizen in koloniale stijl met Engelse en West-Indische invloeden. Evenals Savannah is het een stad met veel groen en details in bouw- en hekwerk 'cultuur'. Elk huis is gerestaureerd en er is geen enkel huis gesloopt. Al kost het nog zoveel er wordt gerestaureerd. De Charlestonians zijn een trots volk. De stad beschikt zelfs over twee kerkhoven; één voor de geboren en getogen Charlestonians en één voor de overige bewoners van de stad. Het historische gedeelte van de stad is nog steeds een blanke enclave. De oude markt is nu een toeristische markt met nog maar enkele originele producten; er worden veel souvenirs en T-shirts verkocht. Typisch voor Charleston zijn de manden gevlochten van geurend sweetgrass; de gullah baskets. 'Gullah' is ook de mengeling van Engels en elementen uit Afrikaanse talen die door de slaven en tegenwoordig nog door de mandenmakers wordt gesproken.

Aan de beroemde boulevard van Charleston, dikwijls afgebeeld op schilderijen, staat het Edmondston Alston House met een veranda aan de zijkant van het huis die door Korinthische zuilen wordt gedragen. Een veranda aan de zijkant heeft als voordeel dat het de woonruimte vergroot en de wind vrij spel geeft waardoor het koeler aanvoelt.

De Old Slave Mart was eens de grootste in zijn soort uit de Amerikaanse geschiedenis. Nog steeds zijn in de kleine straatjes geplaveid met kinderkopjes, de sporen van deze tijd te zien.

's Middags bezochten we een van de best bewaarde stadjes **Madison**; een soort Wassenaar met ook weer gerestaureerde huizen waar op Town Square antiek en verzamelobjecten worden verkocht. In deze stad sloeg ons noodlot toe. Terwijl we op een parkeerplaats van een garage stilstonden, reed er plotseling een grote pick up achteruit en kwam met een flinke klap in onze kofferruimte terecht. Nadat de politie een rapport had opgemaakt konden we in de stromende regen onze weg naar Atlanta vervolgen met een kofferbak die tot ons geluk, nog net gesloten kon blijven. De dag was echter aardig verpest.

In het 'Marriott Hotel' in Atlanta stond men ons van alle kanten bij om de auto door Hertz te laten omruilen wat uiteindelijk ook lukte.

Met een mat gevoel dineerden we in het veel te koude restaurant van het hotel.

Woensdag 28 oktober – Chattanooga Tennessee

Rond 10 uur in de morgen werd de auto omgeruild voor eenzelfde Toyota in het zilvergrijs met een onbeschadigde achterbak.

's Morgens in **Atlanta** eerst naar het Peachtree Center. Dit enorme centrum met kantoren, winkels en hotels beslaat circa 12 straatblokken. Vervolgens verkenden we het Centennial Olympic Park. Een prachtig park met op muziek dansende fonteineneen grote trottoirs waarvan de stenen namen bevatten van de sponsors van de Spelen uit 1996.

We konden kiezen voor een rondleiding door het nabijgelegen immense gebouw van CNN of een boekje lezen in het zonnetje op een bankje aan de rand van de fonteineneen. Onze wegen scheidden Peter koos voor de rondleiding en ik voor het zonnetje.

Tijdens de rondleiding werd een introductie gegeven over wat CNN wereldwijd doet. Een kijkje achter de schermen van de redactievloer achter glas was erg interessant.

Van de lunch genoten wij gezamenlijk in het gebouw van CNN. Er zijn daar een stuk of twintig afhaalrestaurantbalies, winkels met souvenirs van CNN en verschillende kledingzaken.

In de middag reisden we naar **Chattanooga** een onbeduidende plaats met een bijzonder hotel. Het 'Chattanooga Choo Choo Hotel' is gevestigd in een oud stationsgebouw van rond 1900. Alles, maar dan ook alles van het station en zijn omgeving is gebruikt in de 'hotelscene'. Je kunt er zelfs logeren in een treincoupé die is omgebouwd tot een luxe hotelkamer.

Het diner werd geserveerd door obers en serveersters, die tevens de artiesten van de avond bleken te zijn. Zij zongen oude hits uit de zestiger en zeventiger jaren. Zelfs het oude lied uit de Tweede Wereldoorlog van Glenn Miller 'Pardon me boys, is that the Chattanooga Choo Choo' dat Chattanooga zo bekend maakte, werd ten gehore gebracht. Leuk om daar een nachtje te logeren.

Donderdag 29 oktober – Nashville Tennessee

Na een kort bezoek met een 'CO₂-vriendelijke', elektrische shuttle aan het centrum van Chattanooga zijn we over 'B-wegen' in de stromende regen op weg gegaan. Een prachtig afwisselend heuvellandschap, zeker nu alle bomen in herfstkleuren zijn getooid.

In het sprookjesachtige **Lynchburg** met vierhonderd inwoners was het tijd voor de lunch. Op een historisch pleintje, dat zo uit een prentenboek leek gesprongen, lunchten we in een ouderwets soort cafetaria met grote klandizie van de lokale bevolking.

In de hal van de beroemde Jack Daniels distilleerderij neemt het standbeeld van Jack een prominente plaats in. Hier wordt de geschiedenis van de 'ontdekking' van de whisky tot het hedendaagse proces van distilleren getoond. Het kostbare vocht kregen we niet te drinken omdat dit gebied van Tennessee een drooggelegd gebied is.

Na een behoorlijk natte reis kwamen we in **Nashville** aan bij het Preferred hotel 'The Hermitage'. Een pronkjuweeltje met prachtige kamers, rijk gestoffeerde gangen en een adembenemende hal annex lounge.

In de loop der jaren is er veel veranderd in Nashville dat in 1779 ontstond uit Fort Nashborough dat op eenvoudige wijze langs de Mississippi is gereconstrueerd.

De stad op zich is niet zo luisterrijk, maar ook hier dient de stad als decor van menig speelfilm. Wij waren getuigen van de opnamen van een Aziatische film.

Via 'Broadway', een boulevard met bars, restaurants, hamburgertenten en souvenirwinkels waar overal live muziek wordt gespeeld, bereikten we 'the Wildhorse Saloon' aan The 2^e Avenue waar we dineerden. In deze 'real American saloon' spelen ze de echte 'Hill Billy muziek' en kan je desgewenst leren 'line dancen' wat erg vermakelijk is om naar te kijken.

Vrijdag 30 oktober – Nashville Tennessee

Na een rondwandeling door de 'muziekstad' kwamen we in het Visitor Information Center in de glazen toren van de Nashville Arena. In dit center laten aankomende artiesten hun stemmen horen tijdens de lunchpauze. Heel bijzonder om te zien hoe de meeste zich vol overgave aan de bezoekers presenteren. Af en toe wordt er zelfs clos harmony gezongen.

De rest van de dag gunden we ons een 'vrije middag'.

's Avonds aten we in de BB King Club met live optredens van bluesartiesten. Niet allemaal geweldig, maar er zat zeker veel talent bij.

Zaterdag 31 oktober – Memphis Tennessee

Op weg naar het einddoel van vandaag passeerden we - op zoek naar een versnapering - in Lorman de 'Old Country Store' een erg leuk restaurant met een oude kruideniers- en snuisterijenwinkel annex attractief spoorwegmuseum en -dorpje waar de tijd even stil stond. In deze winkel van sinkel was van alles te koop uit vervlogen tijden, maar ook de kerstartikelen uit deze tijd vonden gretig aftrek.

Vervolgens reden we door een adembenemende natuur met heuvels, moerassen en rivieren richting Memphis en kwamen zelfs nog even voor de eerste en enige keer in een korte file terecht.

Memphis is een vriendelijke stad met veel restaurants en bontgekleurde trammetjes.

In 'the Peabody', een Preferred hotel aangekomen, vielen we van de ene in de andere verbazing. Bij het inchecken werd ons medegedeeld dat we 'v.i.p.s' waren. We kregen een prachtige kamer met veel privileges zoals een schotel met verschillende soorten kaas, crackers en verse aardbeien. Men vroeg ons wat we wilden drinken en er werden onmiddellijk een fles witte wijn, een fles champagne en een aantal flesjes water gebracht. Om vijf uur werden we bij de 'eendenceremonie' verwacht. In de imposante lobby/lounge van het hotel spartelen in de fontein vijf levende eenden.

Volgens een oud verhaal zouden zij daar in 1935 door een paar dronken jagers(de toenmalige directeur met zijn vriend) zijn losgelaten. Tot hun verbazing waren de eenden er nog toen ze de volgende morgen voor het ontbijt naar beneden kwamen. Nu vindt er elke dag om 11.00 en 17.00 uur een ceremonie plaats. In een tot de nok met mensen gevulde lobby haalt de eendentruiner om 17.00 uur met een hoop leuke poespas de vijf eenden op uit de fontein. Via een rode loper lopen de beestjes naar de lift en gaan met de lift naar het dak van het hotel om de nacht in hun eendenpaleis door te brengen. De volgende morgen vindt de ceremonie, die wereldberoemd is in Memphis en omstreken, in omgekeerde volgorde plaats.

's Avonds stortten we ons in het feestgedruis van Halloween. Het is een beetje te vergelijken met ons carnaval. In Bealestreet, de muziekstraat van Memphis, die overigens veel kleiner is dan 'Broadway' in Nashville, zagen we veel verklede mensen. De meeste vermommingen hadden echter weinig met geesten en horror te maken en letterlijk niet veel om het lijf. Als je het kippenvet op de velletjes zag, hoefde je er beslist niet jaloers op te zijn. Nog even genoten in een soort cafetaria van een redelijk goede 'nep Elvis' en daarna aten we toch maar in een wat rustiger restaurant.

Zondag 1 november – Memphis Tennessee

Al vroeg op weg naar Graceland. Vroeg was het zeker omdat niemand ons had verteld dat die nacht de klok was verzet. Zo belandden we in plaats van om 10.00 uur al om 09.00 uur in het 'heilige der heiligen'. Het was erg indrukwekkend om te zien waar 'the King' met zijn familie leefde. In het huis, dat openstaat voor de bezoekers, mag je op de beneden etages alle vertrekken betreden. Ook de keuken, waar Elvis zijn brood met pindakaas en banaan klaarmaakte, is uitgebreid te bezichtigen. In een soort museum staan zijn kostuums en andere waardevolle spullen uitgesteld. Op de ranch rondom het huis lopen paarden die het daar klaarblijkelijk goed naar hun zin hebben. In de tuin ligt zijn met plastic bloemen en foto's versierde graf te midden van de graven van zijn ouders. Natuurlijk was alles volgens onze begrippen overvoerd met kitsch, maar toch, het was zeer bijzonder. Het 'Elvis circus' strekt zich uit over een groot gebied met tal van souvenirwinkels, het automuseum en vliegtuigen. In het automuseum staan alle auto's, motoren en bijzondere voertuigen uitgesteld die ooit in het bezit waren van Elvis Presley; ook de beroemde roze Cadillac. Het vliegtuig 'Lisa Marie' is omgebouwd tot een compleet appartement met een woon-, slaap- en badkamer en zelfs een kantoor.

In de middag bezochten we nog even de beroemde 'Sun Studio' waar veel beroemde artiesten zoals Elvis Presley, Johnny Cash, Jerry Lee Lewis, Carl Perkins en vele anderen hun platen opnamen. Hier vond ook de opname plaats van de geïmproviseerde en later gereleasde plaat 'Million Dollar Quartet'. Ook zijn eerste voor eigen rekening opgenomen plaat nam Elvis op voor \$ 4,- als ode aan zijn moeder.

's Avonds aten we in een bijzonder Braziliaans restaurant zonder menukaart. Salades kon je bij het uitgebreide buffet zelf samenstellen. Nadien kwamen de obers met grote spiesen met verschillende soorten vlees langs en kon je aangeven wat je wilde. Het voorbeeld dessert werd uitgesteld op een dienblad getoond, waarbij je aanwees welk dessert je wilde. Bij terugkomst troffen we op de kamer een schaal met verse aardbeien in chocolade rokkostuum aan. Erg lekker en attent.

Maandag 2 november – Vicksburg - Mississippi

Een tocht over de Blues Highway US 61 door eindeloze velden met sojabonen, katoen- en indigoplanten zover het oog reikte. Dichter bij Vicksburg veranderden de natuur en de velden in groene bossen met veel meren en natuurlijk de bayous (Indiaans voor beek) – de uitlopers van de Mississippi.

Vicksburg is een klein, een beetje Engels aandoend stadje, op een hoge heuvel dat veel in de Burgeroorlog heeft geleden. Ze hebben het hier na 150 jaar nog steeds niet verwerkt; er is nog steeds veel wrijving tussen de mensen uit het Zuiden en het Noorden. In het 'Vicksburg National Military Park' staan de kanonnen uit deze oorlog opgesteld en is nog veel te zien uit deze donkere tijden. Dat de tijd hier in veel opzichten stilstaat, is ook in de hoofdstraat te zien.

De leuke winkeltjes zijn stuk voor stuk een museum in hun soort. 'De Winkel van Sinkel' met hoeden en petten vindt hier nog steeds grote aftrek evenals het Coca Cola winkeltje en de oude drugstore waar buitenlandse klanten worden verzocht hun naam in het gastenboek te zetten.

De 'B & B Anchuca Mansion', gedecoreerd in Victoriaanse stijl met veel antiek, is 180 jaar oud en behoorde eens aan de broer van de voormalige president van zuidelijk Amerika: Jefferson Davis, die er regelmatig logeerde. De bovenetage bestaat uit twee grote appartementen met een suite, royale moderne badkamer en logeerkamer. Het huis is prachtig, alleen al de kerstboom van een meter of drie hoog, die in een eigen salon staat opgesteld, maakt het verblijf meer dan waardevol. De boom is gevuld met 2000 ornamenten en duizenden lichtjes. Elke kamer is een plaatje op zich. De gasten van de B & B mogen het hele huis gebruiken, door het grote aantal vertrekken verdwalen ze, als ze niet oppassen, elke keer weer.

Op maandag en dinsdag wordt geen diner geserveerd. Op aanraden van de eigenaar aten we bij Sally aan de overkant. Een plaatselijk cafeetje, gevuld met buurtbewoners die daar regelmatig hun opwachting maken en elkaar allemaal kennen. Het eten is er prima. Sally heeft geen drankvergunning en daarom dien je je eigen wijn mee te brengen.

Dinsdag 3 november – Natchez Mississippi

We rijden verder over de US 61, die qua landschap niet veel is veranderd, over de bruggen hebben we prachtige doorkijkjes op de bayous en adembenemende natuur. Veel groen langs de weg in de vorm van wouden, weiden, Spaans mos; een klimplant die zich aan de bomen vastgeketend en Kudzu. Kudzu is een vlezige plant, behorend tot de bonenfamilie. Aan het eind van de 19^e eeuw werd deze plant geïmporteerd uit Japan om als decoratie voor een tentoonstelling te dienen. De verspreiding van de plant nam grote vormen aan en op dit moment is de flora in het diepe Zuiden van Amerika voor een groot gedeelte bedekt met deze plant in de griligste vormen.

In Port Gibson staan langs de Church Street ten minste 10 kerken die tijdens de Burgeroorlog gespaard bleven van brand. We lunchen daar prima in 'The Old Depot Restaurant & Lounge' een oud spoorwegstation uit 1882 dat een beetje in de stijl van Riviera Maison is omgetoverd met veel licht en natuurlijke materialen.

Bij de Springfield Plantation aangekomen, blijkt dat dit oude plantagehuis uit het einde van de achttiende eeuw is gesloten. Onderweg zien we dat meer van deze plantagehuizen zijn gesloten; door de recessie zijn de onderhoudskosten misschien niet meer op te brengen. In plaats daarvan rijden we naar Emerald Indian Mountain; een in het bos verborgen tempelheuvel waar de indianen een nederzetting hadden.

In Natchez, een stadje waar voor een buitenstaander weinig te beleven valt, overnachten we in de 'Monmouth Plantation' uit 1818. Deze plantage is omgeven door een park met indrukwekkende bomen en alles is er fris en goed onderhouden. We overnachten in het plantagepark in een schattig huisje bestaande uit een slaapkamer met openhaard, een badkamer en een veranda met originele schommelstoelen. Weer eens iets anders dan een kamer in een hotel. In de authentieke bar van het B & B worden we bediend door een vriendelijke ober.'s Avonds dineren we in een prachtige salon waar het eten ook nog eens voortreffelijk is. De salon is ingericht naar Victoriaanse stijl en het meubilair, de schilderijen en spiegels uit die tijd zijn nog in zeer goede staat.

Woensdag 4 november – Vacherie Louisiana

De US 61 en de Mississippi houden ons in hun greep; langs de opvallend stille weg zien we steeds weer begraafplaatsen, veelal naast een kerk.

In Woodville willen we het ouderlijk huis van eerdergenoemde Jefferson Davis, de Rosemont Plantation bezoeken, maar helaas ook deze is gesloten. In Saint Francisville, waar in de 19^e eeuw bijna de helft van de Amerikaanse miljonairs woonde, genoten we van de prachtige villa's uit die tijd. De Rosedown Plantation met zijn mooie tuinen bewonderden we van de buitenkant omdat de tijd begon te dringen.

Meer tijd besteedden we in de uit 1859 stammende Nottoway Plantation bij White Castle een van de mooiste plantagehuizen van het Zuiden. Na een lichte lunch in het restaurant dat is ondergebracht in de mansion zelf, werden we rondgeleid door een dame van 83, die vol passie en vuur kon vertellen over dit huis.

Het huis met 24 Griekse zuilen bevat 64 kamers. De eerste eigenaars hadden 11 kinderen. In de prachtige balzaal werden regelmatig bals gegeven voor de zeven huwbare dochters. De 150 deuren hadden knopen van Dresden porselein. Het huis heeft 26 inloopkleerkasten. Als je bedenkt dat in die tijd over elke kamer belasting diende te worden betaald en een inloopkast ook als kamer werd aangemerkt, moesten dit wel zeer rijke mensen zijn.

De weg voerde voor het grootste deel langs de oevers van de Mississippi. Het is daar goed wonen in de veelal op hoge palen gebouwde villa's.

Na al dit moois was het een tegenvaller om twee nachten te moeten slapen op de 'Oak Alley Plantation' gebouwd tussen 1837 en 1839. Bij een ticketloket aangekomen werd ons de sleutel van ons huisje overhandigd. Dit voldeed niet aan wat we hadden geboekt. We mochten zo'n klein half uurtje buiten voor het gesloten loket wachten totdat de 'receptioniste' haar cheffin had gebeld. Samen kwamen ze tot de slotsom dat er voor ons geen andere kamer beschikbaar was. Na enig stampij van onze kant bleek er dan toch een andere mogelijkheid te zijn. Een huisje dat meer voldeed aan hetgeen we hadden gereserveerd. Het restaurant van de plantation was al om drie uur gesloten en in deze negorij was het dichtstbijzijnde restaurant een mijl of 15 verderop te vinden. We kregen een zaklamp om de ragoons (wasberen) in het stikdonkere park te kunnen afschrikken. Deze dieren kunnen erg agressief zijn en bijten. Met lood in onze schoenen accepteerden we alles en gingen op pad naar 'DJ's grill' een dorpscafetaria dat om 8 uur sloot zodat enige haast was geboden. De volgende morgen besloten we dan ook om hier niet nog een nacht te blijven en reserveerden een kamer in het nabijgelegen Baton Rouge in het Historic Hilton Hotel.

Donderdag 5 november – Baton Rouge Louisiana

De in eerste instantie uitgestippelde route konden we prima rijden op weg naar Baton Rouge. Bij Napoleonville steken we met een pont de Mississippi over; een geweldige ervaring varen over die machtige rivier. De natuur is prachtig in deze omgeving en we genieten dan ook met volle teugen. Het vooruitzicht van een comfortabele kamer in Baton Rouge werkt daar zeker aan mee.

In New Iberia, een stadje met circa 33.000 inwoners, werpt de elegante villa Shadows-on-the-Tech haar schaduw over de bayou. We lopen in een sprookjesachtige omgeving door de tuinen rond de villa naar de bayou. Dit is precies wat het moet zijn; zoals we het ons hadden voorgesteld.

De lunch voegt daar alleen nog maar iets aan toe. In een klein cafeetje 'Lagniappe Too Café' eten we een heerlijke salade en gumbosoep. De lokale bevolking en de eigenaar van 80 jaar, die zo uit de serie 'Allo, Allo' kon zijn gestapt, is erg spraakzaam en wil veel over Europa en de Europese economie weten. Als we weg willen rijden, passeert er een begrafenistoet van oneindige lengte, voorafgegaan door politie met loeiende sirenes. De overledene was een vervent motorrijder en zijn kist is op zijn eigen driewielige motor geschoven. Vervolgens sluit een enorme stoet motorrijders aan gevolgd door een lange rij auto's. Het was erg aangrijpend om te zien.

Bij Lafayette draaien we de I-10 op en rijden de hele weg tot aan Baton Rouge over een snelweg met palen hoog boven de moerassen, bayous en kreken waarin de bomen en struiken grillige vormen hebben aangenomen.

Aan het einde van de dag komen we in Baton Rouge, de hoofdstad van Louisiana aan. De kamer in het 'Historic Hilton hotel' met uitzicht op de Mississippi voldoet helemaal aan onze verwachtingen en we drinken een heerlijk glas wijn op een terras aan de rivier.

Vrijdag 6 november – New Orleans Louisiana

Over de Old River Road rijden we tussen de suikerrietplantage door, via Edgar, Hahnville en Boute naar New Orleans dat we aan het einde van de morgen bereiken. In het Preferred 'Hotel Monteleone' heeft de salesmanager het goed met ons voor. We krijgen een grote suite met alles er op en er aan. Even zijn we met stomheid geslagen, maar..... we slaan ons er dapper doorheen. Het hotel is evenals de eerder bezochte Preferred hotels luxueus, comfortabel en schitterend ingericht. De 'Carroussel Bar' in het hotel draait letterlijk rond. Na een kwartiertje ben je weer teruggedraaid op je beginpunt.

's Middags maken we een rondwandeling door deze bruisende stad en vallen van de ene verbazing in de andere. De hele stad gonst van muziek en leven. Het is hier geweldig!

De architectuur van de gebouwen in het French Quarter stamt uit de 18^e eeuw en is precies zoals verwacht. Huizen met veel smeedijzeren hekwerk, planten en vrolijkheid. Op de French Market beheersen felle kleuren het beeld en is het een drukte van belang, we kopen er wat souvenirs.

Zaterdag 7 november – New Orleans Louisiana

Het is prachtig weer en dus gaan we voor een 'Swamp tour'. Een luxe bus haalt ons op en onderweg vertelt de chauffeur een aangrijpend verhaal over de overstromingen die de orkaan 'Catherina' in 2005 heeft aangericht en over de gevolgen, die de bevolking nog steeds aan den lijve ondervindt.

Enkele kilometers buiten New Orleans stappen we in een boot op het rustig kabbelende water en varen de bayous in. We passeren een huis dat door Catherina is verwoest en nog niet is opgeknapt. Na een poosje zien we de eerste baby alligator en vervolgens volgt er nog een aantal; de meeste niet van indrukwekkend formaat. De natuur is prachtig met tal van soorten bomen en planten die allemaal met hun voeten in het moeras staan.

Terug in de stad lunchen we in een restaurant waar wel 15 televisies een belangrijke base ball wedstrijd uitzenden. De fans, de meeste gehuld in een T-shirt van hun team, gaan dan ook regelmatig luidkeels uit hun bol.

De wereldberoemde Bourbonstreet laten we al snel links liggen. Het is een ordinaire straat met veel dronken mensen en veel, heel veel lawaai en geschreeuw.

Naast de French Quarter zijn er prachtige winkels in de nabijgelegen 'Cannel street' een brede boulevard met palmen.

's Avonds dineren we in 'Antoine's' een onvervalste jazz club met live muziek. De muzikanten spelen verzoeknummers aan tafel en natuurlijk kiezen wij voor de 'Chattanooga Choo Choo'. Het eten is er niet zo bijzonder, maar de sfeer is geweldig.

Zondag 7 november – Santa Rosa Beach Florida

De weg naar Santa Rosa Beach voert langs de kust van Louisiana en Alabama. We rijden over een soort dijk tussen moerassen door en zien vaak aan beide kanten water. De steeds witter wordende stranden zijn oogverblindend en de overige natuur is diepgroen.

Het Preferred hotel 'WaterColor Inn & Resort' valt een beetje tegen, weinig gasten en niet bepaald vriendelijk personeel. Onze kamer heeft 'dune view' wat wel klopt; aan het eind van het tuintje ligt een duin als een muur voor onze neus waar achter je de zee kunt vermoeden. Jammer, uitzicht op zee over de duinen was leuker geweest. 's Avonds aten we met de twee overige gasten in de bar omdat het restaurant gesloten was.

Maandag 8 november – Clearwater Florida

Vandaag de langste tocht van de hele reis een rit van bijna acht uur. Het eerste stuk gaat weer langs de kust van de Mexicaanse golf wat ze ook wel de Florida Panhandle noemen. Het is bijzonder dat het water vlak langs de weg stroomt. Bij een beetje orkaan zal de weg onbegaanbaar worden.

We draaien de US 10 op die voornamelijk door een groen landschap voert. Vervolgens gaan we via de US 19 naar Clearwater. Het is een lange weg, waarvan zeker het laatste stuk door de vele reclame-uitingen niet meer de moeite waard is. Bij aankomst in het Preferred hotel 'Sandpearl' worden we met champagne ontvangen en heeft men onze kamer van 'Bay view' opgewaardeerd naar 'Gulf view'. Het is hier prachtig, jammer dat het weer niet meewerkt. Als gevolg van de orkaan 'Ida', die gelukkig wel is afgezwakt toen ze hier de kust bereikte, regent het. Het weer zal ook de daaropvolgende dagen in dit tropische gebied van slag blijven. De laatste dag van ons verblijf in Amerika laat de zon zich toch nog zien.

In ieder geval is het verblijf van enkele dagen in Clearwater een goede voorbereiding geweest op de terugreis die natuurlijk een 'jetlag' tot gevolg had.